

– формування законодавства, що стимулює розвиток інноваційно-інвестиційної діяльності [4].

Зважаючи на те, що економічний розвиток нашої країни потребує переходу до інноваційної моделі, можна впевнено стверджувати, що економіка в сучасних умовах, як ніколи, потребує значних інвестицій, які слід найоптимальніше залучати й використовувати в інноваційній сфері. З розвитком інноваційної діяльності пов'язують вихід вітчизняної економіки із кризового стану, зростання обсягів виробництва, вихід на нові ринки, адаптацію підприємств до ринкового середовища. Від результатів науковотехнічної та інноваційної діяльності значною мірою залежить оновлення основних фондів, рівень технічної оснащеності підприємств, стан вітчизняної економіки та її конкурентоспроможність.

Література.

1. Наука, технології та інновації [Електронний ресурс] // Державна служба статистики України. – 2018. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>

2. Статистичний щорічник України / Державна служба статистики України ; за ред. О. Г. Осауленка. – К., 2013. – 546 с. 12.

3. Лобас І. В. Особливості інноваційно-інвестиційної політики України [Електронний ресурс] / І. В. Лобас // Державне управління: теорія та практика. – К. : НАДУ, 2011. – № 2. – Режим доступу : <http://www.academy.gov.ua/ej/ej14/txts/Lobas.pdf>

4. Інноваційно-інвестиційна діяльність у національній економіці: сучасний стан та шляхи вдосконалення [Електронний ресурс] / М. В. Семененко // Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України. - 2014. - Вип. 1. - С. 80-88.

ЗАГАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СЕКТОРУ ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

Мороз О. О., студент

Науковий керівник: Насипайко Д. С., к. е. н., доцент

Центральноукраїнський національний технічний університет

Особливістю сучасного етапу розвитку світового господарства є зростання взаємозалежності економік різних країн та інтенсифікації

господарських зв'язків між ними, стрімкий розвиток інтеграційних процесів, зростання ринку знань та інтенсивний перехід розвинутих країн до економіки інноваційного типу, що вимагає врахування впливу зовнішніх чинників і відповідних тенденцій при формуванні національного потенціалу конкурентоспроможного розвитку.

Підприємництво, безпосередньо, впливає на рівень та якість життя населення, та є джерелом стійкого економічного зростання, стабільності суспільства та забезпечення зайнятості в країні. Стабілізація та зростання економіки неможливі без розвитку бізнесу, що потребує розробки та застосування ефективних механізмів підприємництва в країні. Це вимагає постійної ідентифікації вимог і тенденцій глобального бізнес-середовища та відповідної реакції з боку підприємницьких і державних структур.

Світовим банком опубліковано глобальне дослідження Doing Business-2020 та супроводжуючий його рейтинг щодо створених у країнах світу умов для ведення бізнесу. Україна підвищила свої позиції одразу на сім пунктів у рейтингу Doing Business-2020, попередньо з минулим роком. Тепер наша держава 64-та серед 190 країн [1]. Завдяки цьому наша держава має величезний потенціал для розвитку та поліпшення інвестиційного клімату.

Переважає більшість українських компаній в секторі підприємництва – це малі та середні підприємства (МСП), подібно до більшості країн по всьому світі. У 2017 році підприємства з кількістю найманих працівників менше 250 осіб становили понад 99 % всіх підприємств в економіці підприємництва, на їх долю припадало 61 % загальної зайнятості в підприємстві, 54 % загального обсягу реалізованої продукції та 47 % створеної у підприємстві доданої вартості. Мікро-підприємства, тобто підприємства, що наймають менше десяти робітників, становили 96 % українських підприємств у секторі бізнесу. На додаток, 83 % підприємств бізнес-сектору – це індивідуальні підприємства (ФОПи) [2, с. 15].

У секторі послуг працюють 89 % усіх підприємств, і на них припадає майже 45 % зайнятості, а також вони генерують 56 % доданої вартості. Майже половина доданої вартості послуг бізнесу створена у секторі оптової та роздрібної торгівлі. Взагалі в господарській діяльності всіх країн більші підприємства є продуктивнішими, порівняно із меншими компаніями. Це особливо справедливо для секторів промисловості, де потрібні великі інвестиції капіталу. Продуктивність праці на великих підприємствах

України в загальних рисах наслідують цю схему. Проте, в будівництві, де домінують менші підприємства, продуктивність малих компаній подібна до продуктивності праці на великих підприємствах.

У 2017 році 14 % підприємств всієї економіки були розташовані у столиці – Києві, і на них було зайнято 24 % робочої сили. Крім цього, у Києві було зосереджено 11 % приватних підприємців та 25 % загальної кількості юридичних осіб. На останні припадало 30 % робочої сили і 40 % обсягу реалізованої продукції всієї економіки України [2, с. 16].

На обсяг непогашеної заборгованості підприємств (сукупність виданих кредитів) надзвичайно негативно вплинули три роки рецесії (2013-2015), чотири роки інфляції (2014-2017), яка щорічно сягала понад 10 %, а також великі коливання курсу обміну валют. Скориговані на інфляцію дані щодо обсягу кредитування демонструють його скорочення на 17,4 % у 2017 році. 2013 рік став останнім роком, коли в Україні зростав обсяг виданих кредитів. Скоригований на інфляцію, обсяг нових кредитів підприємствам зменшився на 20,3 % у 2017 році, після зростання на 1,8 % у 2016 р. Частка кредитів МСП у загальному обсязі виданих підприємствам кредитів досягала 52,4 % у 2017 р., (тут цифра помітно вища у порівнянні з іншими країнами із середнім рівнем доходів). У 2018 році 51 % загального обсягу виданих кредитів – довгострокові кредити (із строком погашення більше одного року), що вказує на слабкий попит або на недостатню пропозицію довгострокових кредитів. З обсягу виданих довгострокових кредитів 53,7 % були деноміновані у гривні, решта – в доларах США і в євро. У 2018 році сектори, кредитування яких відбувалося в національній валюті, це – сільське господарство, лісове господарство, рибне господарство, а також оптова і роздрібна торгівля. І навпаки, компанії, що працюють в секторі добувної промисловості і розроблення кар'єрів брали кредити, головним чином, в іноземній валюті [2, с. 34].

Найважливішим кроком держави на шляху підтримки розвитку малого бізнесу, безперечно, є організація фінансової підтримки малого бізнесу. Держава може сприяти кредитуванню малих підприємств двома шляхами. Першим варіантом є створення спеціальних державних установ або неприбуткових організацій для кредитування і фінансування малого бізнесу. При цьому вартість кредиту (який може бути і безвідсотковим) може залежати від віку, виду економічної діяльності, місця розташування підприємства тощо.

Другим варіантом є державне сприяння розвитку кредитних відносин між малим бізнесом та комерційними банками. Задля цього можна запровадити кредитування малого підприємництва банками під гарантії бюджетних коштів; ввести пільгове оподаткування прибутку комерційних банків, одержаного за рахунок кредитування малих підприємств тощо [3].

Важливим завданням також має стати спрощення процедур започаткування та поліпшення умов ведення бізнесу, формування сприятливих та відносно прогнозованих умов для успішного розвитку національного підприємництва в перспективі.

Важливим напрямком підтримки саме має стати стимулювання розвитку інноваційного підприємництва в країні. За сучасних умов інноваційний шлях розвитку для підприємства є найбільш перспективним. Широко визнається, що інновації є центральним фактором зростання виробництва та продуктивності праці. Завдяки прогресу в технологіях та збільшенню інформаційних потоків знання розглядаються як основна рушійна сила економічного зростання. Саме інноваційні рішення орієнтують підприємства на якісні зміни в усіх процесах господарювання та є основою досягнення позитивного результату [4].

Відновлення економічного зростання в Україні вимагає побудови нової моделі економічного розвитку, заснованої на інноваціях при їх інвестиційному забезпеченні. Цей напрямок зростання сьогодні виступає основним фактором здійснення перебудови економіки і є важливою складовою соціально-економічного розвитку будь-якої держави. Інноваційно-інвестиційна модель економічного зростання показала себе як пріоритетний шлях розвитку провідних країн світу, спрямований на якісне покращення господарювання підприємств і життя громадян [5].

Отже, чим більше інновацій, тим ліпше перебудовується економіка, підвищується продуктивність, зростають обсяги експорту й інвестицій.

Відновлення економіки та її поступове зростання має ґрунтуватись на розбудові високотехнологічного підприємницького сектору та підвищення його конкурентоспроможності на європейському та глобальному ринках. Важливим завданням державної політики щодо розвитку інноваційного підприємництва в країні має стати налагодження плідної співпраці між владою, бізнесом і наукою. Пріоритетними напрямками для уряду країни

мають стати стимулювання інноваційної активності підприємницького сектору, формування сприятливого нормативно-правового середовища та інноваційно-інвестиційного клімату.

Одним із пріоритетних завдань державної політики мають стати впровадження європейських підходів до розвитку малого та середнього бізнесу в Україні із паралельним формуванням інституційної системи її забезпечення. Втілення цієї політики має здійснюватися цілеспрямовано, системно та послідовно в комплексі національної інноваційної системи.

Література.

1. Ease of Doing Business rankings. *Doing business-2020* : веб-сайт. URL: <https://www.doingbusiness.org/en/rankings> (дата звернення: 15.10.2019).
2. Збірник статистики підприємництва в Україні: 2018. URL: <https://www.oecd.org/eurasia/competitiveness-programme/eastern-partners/Compendium-Entreprise-Statistics-Ukraine-2018-Ukrainian.pdf> (дата звернення: 20.10.2019).
3. Буй Т. Г., Прімерова О. К. Податкове стимулювання розвитку малого підприємництва в Україні. *Ефективна економіка*. 2018. № 9. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/9_2018/45.pdf (дата звернення: 25.10.2019).
4. Кавецький В. В., Причепка І. В., Нікіфорова Л. О. Економічне обґрунтування інноваційних рішень : навч. посіб. Вінниця : ВНТУ, 2015. 136 с.
5. Лесько О. Й., Причепка І. В. Проблеми інноваційно-інвестиційного розвитку промислових підприємств за сучасних умов. *Вісник ВПІ*. 2016. № 1. С. 44–48.

СУЧАСНІ ПРИНЦИПИ ТА МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Параніч А. Г., студентка
Науковий керівник: Задерака Н. М., ст. викладач
Національний авіаційний університет, м. Київ

На сьогоднішній день світова економіка активно розвивається в постіндустріальному напрямку, який має свої особливості та передбачає модернізацію управлінських процесів, цим самим